

24^e ZONDAG DOOR HET JAAR A 2020

Lezingen: Jezus Sirach 27,30-28,7; Romeinen 14, 7-9; Matteüs 18, 21-35.

Vandaag komt een onderwerp aan de orde, dat een van de moeilijkste is, dat onder ons mensen speelt. Het onderwerp van 'de VERGEVING'.

Ieder mens komt graag tot zijn of haar recht, iedereen wil van betekenis zijn, gezien worden. Iedereen is gevoelig voor een juiste, begripvolle, liefdevolle benadering, maar ook voor het tegendeel daarvan. Dat past bij de huidige tijdgeest, waarin grote nadruk ligt op het individu. Vooral sinds de zestiger jaren van de vorige eeuw werden we aangespoord op te komen voor onszelf en voor ons eigen 'belang'; we werden aangespoord niet te zwijgen, maar te protesteren en ons te weren tegen al of niet vermeend onrecht. Vrije meningsuiting werd benadrukt; en, zo nodig de rechter in te schakelen. De rechter is er om uitspraak te doen als we menen dat ons geen recht wordt gedaan. Er is zelfs een TV-programma ontstaan waarin een 'rijdende rechter' uitspraken doet in een grote variatie van geschillen.

Maar, er is in onder ons, mensen meer aan de hand. Niet alles wordt voor de rechter gebracht. In het dagelijks leven gaan we met elkaar om en kunnen elkaar goed en kwaad doen. We kunnen elkaar ondersteunen, maar ook schuld hebben aan elkaars leed. Een verkeerde blik, een verkeerd woord, een foute aanpak kan verhoudingen verstoren, vaak voor lange tijd, soms voorgoed. Overgevoeligheid, lange tenen, een groot 'ego', eigenwaan, gebrek aan zelfkennis, gebrek aan inzicht in wat men kan en niet kan kunnen oorzaken zijn van verstoorde verhoudingen. En, zoals we weten, komen verstoorde verhoudingen veel voor. Ze zijn de oorzaak van veel verdriet en leed, van geweld en oorlog. Dat lijkt normaal te zijn waar wij met elkaar samen leven, gelovig zijn of niet. Het nieuws is er vol van. Films en TV-programma's hebben verstoorde verhoudingen en hun gevolgen tot onderwerp.

Maar al in het Boek Wijsheid van Jezus Sirach uit het Oude Testament wordt eroml gevraagd: 'Vergeeft de naaste zijn onrecht' in plaats van boos te blijven, wrokkig en te zinnen op wraak. Waarom die vraag om vergeving van onze naaste? De reden is gelegen in het verbond van God met zijn volk. God blijkt een vergevende God, die zijn mensen hun schuld vergeeft..

In het Evangelie geeft Jezus aan wat er gevraagd wordt van de gemeenschap van gelovigen, van ons dus, die ons best willen doen Hem te volgen. We staan voor de opgave elkaar te vergeven dat we anders zijn; dat we van elkaar verschillen; dat we naast onze goede kanten onze beperkingen en gebreken hebben en fouten kunnen maken. Je zou wat Jezus vraagt *radicaal* kunnen noemen, van belang voor het bestaan zelf. ('Radix' betekent 'wortel', an de 'wortel dus van het bestaan'). Het gaat om *vergeving en bereidheid tot vergeving als een van Dé kenmerken van onze gemeenschap van christenen*. Zoals al in de Wijsheidsboeken van het Oude Testament gezegd, vindt onze vergeving zijn bron in God, die ook tot in het oneindige bereid is ons, onze fouten te vergeven. We bidden niet voor niets in het Onze Vader: '*vergeef ons onze schulden zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren*'. Aan het vergeven van elkaar bestaat geen grens. Evengoed is het is een van de moeilijkste opdrachten die wij

hebben. Wat ons voor gehouden wordt is immers niet 'normaal'. Hoewel we ons als christenen 'gewone mensen' voelen, hebben we toch sinds onze doop op ons genomen met Gods hulp, Jezus en zijn manier van leven na te volgen in onze tijd, in onze omstandigheden. Want de Goede tijding (Evangelie) van Jezus wijst ns de weg door ons leven heen naar vrede en verzoening. Waar we Jezus, -ook in zijn 'vergeving in Godsnaam'- navolgen krijgt ons bestaan, zoals het zijne eeuwigheidswaarde. Degene, die niet wil vergeven wacht het Oordeel. Het is niet anders. Amen
AR